ΕΤΟΣ Γ'. — ΑΡΙΘ. 358 Τιμᾶται λεπτὰ 10. ΤΕΤΑΡΤΗ 13 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1882

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15.—Ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 16.—Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 25.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἅπαξ ἡ ὁλ. λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΒΑΣΙΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Ἰδοὺ ὀλίγοι διάλογοι μεταξὺ τοῦ Βασιλέως καὶ τῶν πρωθυπουργῶν ξένων δυνάμεων ὡς πρὸς τὸ μεθοριακὸν, σύμφωνα μὲ τὸν πόλεμον τὸν ὁποῖον κάμνει τοῦ ὑπουργείου ἡ *Νέα Ἐφημερὶς* καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Βασιλέως :

*

Μεγαλειότατος (*Μόνος*). Τί εἶναι αὐτά; Τί εἶν' αὐτά ; Τρελλάθησαν ὅλοι ἐκεῖ κάτω ; Εἴμεθα τώρα γιὰ πόλεμο; Καὶ ὑπάρχει λόγος νὰ κάμουμε πόλεμο ; Πῶς θὰ 'δῶ τὴν Βασίλισσαν, τὸν Αὐτοκράτορα, τοὺς πρωθυπουργούς. Αἱ δυνάμεις ὅλαι ἔκαμαν τὴν ἀνάγκην φιλοτιμίαν καὶ ἄφησαν τὴν Ἀγγλίαν νὰ κάμῃ εἰς τὴν Αἴγυπτον ὅ,τι ἤθελε χάριν τῆς εἰρήνης, καὶ ὁ Κύριος Τρικούπης ζητεῖ τώρα νὰ διαταράξῃ μὲ ταῖς τρέλλαις του τὴν παγκόσμιον εἰρήνην ; Μὰ πῶς νὰ δικαιολογήσω τοιούτους παράφρονας;... Καὶ ὅμως πρέπει νὰ ἰδῶ τὸν κύριον Γλάδστωνα.

*

Γλάδστων (*Μετὰ τὰς συνήθεις φιλοφρονήσεις*). Λοιπὸν ἡ κυβέρνησίς σας βλέπω μᾶς ἀντιπολιτεύεται! Ζητεῖ νὰ ἀναφλέξῃ τὸν σπινθῆρα ἐν Ἀνατολῇ διὰ νὰ μᾶς φέρῃ ἀντιπερισπασμόν!

Μεγαλειότατος. Ὄχι δὰ, δὲν ἔχει τοιοῦτον σκοπὸν ἡ κυβέρνησίς μου· ἀλλὰ ξεύρετε οἱ ὑπουργοί μου, νέοι ἄνθρωποι . . . . εἶναι παιδιὰ, τί νὰ τοὺς κάμῃς, πέρνουν γλίγωρα φωτιά.

Γλάδστων. Πῶς παιδιά ; . . . . Ὁ κ. Τρικούπης πενῆντα ἐτῶν ἄνθρωπος εἶναι παιδί ; . .

Μεγαλειότατος. Δὲν σᾶς λέγω . . . . ἀλλὰ . . . . ξεύρετε . . . . ἔχει ἐξάψεις ἐνίοτε.

Γλάδστων. Καὶ τὸν διατηρεῖτε πρωθυπουργόν σας ;

Μεγαλειότατος. Τί νὰ κάμω, κύριε Γλάδστων, δὲν ἔχομεν ἀνθρώπους στὴν Ἑλλάδα . . . Τέλος πάντων εἴμεθα συγγενεῖς . . . ὡμίλησα τὴν Βασίλισσαν . . . πρέπει νὰ τὰ ἐξοικονομήσητε.

*

Ἡ σκηνὴ ἐν Παρισίοις παρὰ τῷ κ. Δυκλέρ.

Μετὰ τὰ προκαταρκτικὰ ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας ἔρχεται εἰς τὸ ζήτημα τῶν συνόρων :

Δεκλέρ. Δὲν ἤλπιζα, Μεγαλειότατε, ὅτι ἡ κυβέρνησίς Σας ἤθελε δώσει ἀφορμὴν νέων ἀνατολικῶν περιπλοκῶν. Ἡμεῖς ἔχομεν ἀνάγκην εἰρήνης. Δὲν εἶμαι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς Γαλλίας, εἶμαι ὁ πρωθυπουργὸς τῆς εἰρήνης. Τὸ ἀναγκαῖον ὄργανον αὐτῆς. Εἶναι ἡ λέξις μου. Χωρὶς τῆς εἰρήνης, δὲν θὰ ἤμην σήμερον πρωθυπουργός. Θέλετε λοιπὸν, Μεγαλειότατε, νὰ μὲ ῥίψητε ἀπὸ τὴν πρωθυπουργίαν ;

— Ἔχετε δίκαιον, κύριε Δυκλὲρ, καὶ ἐγὼ ἐταράχθην πολὺ ἀπὸ τὰ ἀπονενοημένα κινήματα τῆς κυβερνήσεώς μου ἤτις ἀπορῶ πῶς ἀπόντος ἐμοῦ προέβη εἰς τοιοῦτο πραξικόπημα . . .

— Πῶς εἴπατε, Μεγαλειότατε, ἐπιτρέπεται εἰς τὰς κυβερνήσεις νὰ κάμνουν πραξικοπήματα ; Ἐγὼ, χωρὶς τοῦ κ. Γρεβῦ, δὲν κάμνω οὔτε βῆμα.

— Ναὶ, ἀλλὰ ξεύρετε, ὁ συνταγματικὸς βασιλεὺς εἶναι ἀνεύθυνος. . . Τέλος πάντων κύριε Δυκλὲρ, πρὸς χάριν μου παραβλέψατε. . . .

—Νὰ παραβλέψω ; Τί νὰ παραβλέψω ;

—(*Στενοχωρούμενος*) Εἶναι ὀλίγον . . . . ramollis οἱ ὑπουργοί μου . . .

— Ἀπ' ἐναντίας ἀκούω ὅτι ὁ κύριος Τρικούπης εἶναι σθεναρὸς, πυγμάχος, ἀθλητικῶν διαστάσεων . . . .

— Δὲ σᾶς λέγω, ἀλλὰ . . . . τέλος πάντων, σᾶς παρακαλῶ κ' ἐγὼ καὶ οἱ συγγενεῖς μου νὰ τὸν συγχωρήσετε καὶ δὲν τὸ μετανιώνει.

Βίσμαρκ. Ὦ! ὦ! ὦ! ὦ! Ὁ κύριος Τρικούπης μᾶς ἔρριξε τὸ γάντι. Δὲν πιστεύω νὰ ἀγνοῇ ὅτι εἴμεθα οἱ καλλίτεροι σύμμαχοι τῆς Τουρκίας.

Βασιλεύς. Μπορεῖ καὶ νὰ τ' ἀγνοῇ. Ἕνας τέτοιος *μπόσικος* ἄνθρωπος, τί θέλετε νὰ κάμῃ. Αὐτὸς δὲν εἶναι διπλωματης. Αὐτὸς ἤτανε γιὰ ψαρᾶς, ὅπως εἶναι ὅλοι οἱ συμπολῖταί του ἀπὸ τὸ Μεσολόγγι.

Βίσμαρκ. Καὶ τί ψάρια βγάζει τὸ Μεσολόγγι; Ξεύρετε, τ' ἀγαπῶ πολὺ τὰ ψάρια.

Βασιλεύς. Δὲν πῆγα ποτέ μου. Ἀλλὰ σὰν ἐπιστρέψω, καὶ στείλω τὸν πρωθυπουργό μου ἀπ' ἐκεῖ ποῦλθε, θὰ τοῦ πῶ νὰ πιάσῃ ὁ ἴδιος τὰ καλλίτερα καὶ νὰ σᾶς τὰ στείλῃ . . . .

Βίσμαρκ. Παστωμένα.

Βασιλεύς. Ἀλλ' ὅσον ἀφορᾷ τὸ ζήτημα, μὴ τὸν λαμβάνετε ὑπ' ὄψιν, ἔχετε μ' ἐμένα νὰ κάμετε, ὄχι μ' ἐκεῖνον.

Βίσμαρκ. Γι' αὐτὴν τὴν φορὰν κἄτι θὰ γίνῃ. Ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον κάμετε καλὰ νὰ μὴ σχηματίζητε τὰ ὑπουργεῖά σας ἐκ τῆς πλειοψηφίας. Μιμηθῆτε τὸν σεβαστόν μου κύριον.

Βασιλεύς. Οὔ! βέβαια. Ἔχω ἕνα ὅστις εἶναι τοῦ χεριοῦ μου, τὸν κ. Δεληγιάννην. Αὐτὸς δὲν φοβᾶται ποτὲ νὰ ἔχῃ πλειοψηφίαν μαζύ του.

Βίσμαρκ. Ὁ κύριός μοι Δεληγιάννης; Τὸν γνωρίζω. Μᾶς εἶχε διαβάσει ἕνα λόγον εἰς τὸ Συνέδριον *(Γελᾷ παταγωδέστατα)*. Σᾶς συνιστῶ τὸν κύριον Δεληγιάννην.

Κρί-Κρί.

ΦΡΟΥ - ΦΡΟΥ

—

Κουμουνδούρου βουλευσαμένου ξύμμαχον λαβεῖν ἀνδρογύναιον Δεληγιάννην προσκαλεσάμενος αὐτὸν εἶπε: «Τί οὖν βούλει, σχέτλιε, σαχλέαν πολιτικὴν ἐγκαταλελοῖφαι, ἐμὲ δ' ὡς τὸ πρόσθεν προσεταιρισάμενα; Πρωθυπουργίην, ὦ 'γαθέ, ἡ δ' ἐκεῖνος, καὶ τρία ξὺν αὐτῇ ὑπουργεῖα, τὰ δὲ λοιπὰ τέτταρα τοῖς σοῖς ἑταίροις δίδωμι. — Ἡ δ' οὖν Κουμουνδοῦρος, τῷ χεῖρε κάτω νεύων, τρία ἔφη, ὦ καλέ, βούλει; *Μολὼν λαβέ!*

—

Ἐπρόκειτο περὶ τοῦ κυρίου Ἰάσωνος Ζωχιοῦ, ὡς Ἑλλανοδίκου καὶ αὐτοῦ μαζὺ μὲ τόσους ἄλλους *Κριτικοὺς Καλλιτεχνίας (!!)* τῶν σχεδιαγραμμάτων τοῦ Νέου Θεάτρου.

— Ξεύρετε, λέγει ἕνας, τί μ' ἐνθυμίζει αὐτὸ τὸ πρᾶγμα; Τὸν Ἀνδερερ, κατὰ τὴν σύστασιν τοῦ Πανεπιστημίου, ὅταν ἐδίδασκε προσωρινῶς ῥωμαϊκὸν Δίκαιον!

—

Ὁ Δῆμος ἀπεφάσισε νὰ ἀναθέσῃ εἰς ζωγράφους νὰ γράψουν εἰκόνας τῶν ἀπὸ συστάσεως αὐτοῦ μέχρι τῆς σήμερον χρηματισάντων Δημάρχων. Ἐννοεῖται ὅτι θὰ συμπεριληφθοῦν χάριν τῆς ἱστορίας καὶ οἱ μὴ *χρηματίσαντες*. Θὰ πλειονοψηφοῦν ὅμως οἱ πρῶτοι. Ἤδη τεσσάρων αἱ εἰκόνες ἀνετέθησαν εἰς τὸν νεαρὸν καλλιτέχνην κ. Καλούδην. Θὰ ἔχῃ οὕτω ὁ Δῆμος πλήρη τὴν πινακοθήκην τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν του· οἱ δὲ δημόται θὰ τρέχουν νὰ βλέπουν τὰ *πινάκια* εἰς ἃ *ἔτρωγον* οἱ κατὰ σειρὰν ἄρχοντές του.

—

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε προηγούμενον ἀριθ. 357)

Δόξα ἡμῖν, τί σὲ λείπει! Δὲν ἀνοίγεις ὀλίγον τὴν καρδίαν σου εἰς ἐμὲ τὸν Πατέρα, ὅστις τόσον σὲ ἀγαπῶ; σὲ βεβαιῶ, μὲ λυπεῖ πολὺ ἡ μελαγχολία σου αὕτη· ὁμίλει, λέγε, ἀγαπητέ μου υἱέ!

Τοσοῦτον τρυφερῶς ἐτόνισε τὰς τελευταίας ταύτας λέξεις ὁ ὕψιστος, ὥστε ἀκουσίως διέρυγε τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς βαθὺς ἀναστεναγμός· μετὰ τινα δὲ σιγὴν, διστάζων οὗτος ἔλυσε τὴν σιωπήν.

— Μέγα λάθος, εἶπε, μέγιστον, διέπραξες, ὦ Πάτερ, ἀποστείλας με ἄλλοτε εἰς τὴν Γῆν· ἀνάγνωσον τὸ βιβλίον τοῦτο· θὰ φρίξῃς μανθάνων ὁποῖα τερατουργήματα ἐν ὀνόματί μας ἔπραξαν οἱ ἄνθρωποι ἐκεῖ κάτω. Ἑκατον ζῶντας ἄνδρας καὶ γυναῖκας" εἰς καμίνους φοβερωτέρας τῶν τοῦ Ἅδου· ἐφεύρισκον τὰ τρομερώτερα τῶν βασανιστηρίων· ἐκήρυττον πολέμους ἐναντίον τῶν μὴ πιστευόντων εἰς ἡμᾶς· ἢ μεταξὺ των οἱ πιστεύοντες διὰ μίαν ἁπλῆν αἵρεσιν κατὰ μυριάδας μὲ ἀπιστεύτους ὠμότητας ἀλληλεσφάζοντο· ἐσβέσθη τὸ φῶς τῆς ἐπιστήμης· παρεμποδίσθη ἡ γένεσις αὐτῶν, κατὰ τοῦ πρώτου δὲ ἀποτολμῶντος νὰ κηρύξῃ μίαν ἀλήθειαν, αἱ σκληρότεραι βάσανοι καὶ καταδιώξεις ἐγίνοντο· μυριάδες ἀνθρώπων εἰς τὴν ἀργίαν καὶ τὸν μοναχικὸν βίον παρεδόθησαν, ἐντελῶς ἄχρηστοι καὶ βλαβεροὶ εἰς τὴν πρόοδον καταστάντες· τὸ πλεῖστον τῶν πνευμάτων ἐπτώχευσαν· συνέβη ὅ,τι λέγουν εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ χρηματιστηρίου φοβερὸν *Κράχ* τῶν πνευμάτων. Καὶ ποῖος εἶνε αἴτιος ὅλου αὐτοῦ τοῦ μεγίστου κακοῦ; . . .

Ἐνταῦθα τοσοῦτον συνεκινήθη καὶ ἐρώναξεν, ὥστε σχεδὸν τῷ ἐκόπη ἡ φωνή, καὶ δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ἐξακολουθήσῃ πνιγεὶς ἐντὸς λυγμῶν.

Ὁ Παντοδύναμος βλέπων τὴν μεγάλην ἔξαψιν τοῦ υἱοῦ του, δὲν ἐτόλμα κἂν νὰ τὸν καθησυχάσῃ· ὅλην τὴν πρότερον ἱλαρὰν φυσιογνωμίαν του διεδέχθη σοβαρὰ μελαγχολία· διὰ νὰ μὴ ἐκτεθῇ δὲ ἐνώπιον τῶν προσώπων τῆς ὑπηρεσίας, ἔκαμεν ἓν νεῦμα εἰς τὸν Ἀρχιριπιδιστὴν τῶν Ἀγγέλων διὰ νὰ ἀποχωρήσουν. Μετ' ὀλίγον λέγει πρὸς τὸν Μονογενῆ του.

— Ἐξακολούθει, υἱέ μου, ἐξακολούθει· ἐλπίζω νὰ σὲ ἀποδείξω ὅτι τὰ πάντα βλέπεις ὑπὸ τὸ πρῖσμα τῆς με-

Πληροφορούμεθα ὅτι δύο μέλη τοῦ Ἀδελφάτου τὰ λεγόμενα Δαμιανὸς καὶ Δέγλερης παρεμβάλλουσιν ἐξ ἰδιοτροπίας προσκόμματα εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ νῦν Διευθυντοῦ μετὰ δραστηριότητος ἐκτελουμένην βελτίωσιν τῶν ἀριστρώντων τὸ Δημοτικὸν Νοσοκομεῖον. Οἱ κύριοι αὐτοὶ φαίνεται ὅτι κοιμῶνται καὶ εἰς τὸν ὕπνον των βλέπουν τὴν μακαρίαν διεύθυνσιν τοῦ προκατόχου τοῦ κ. Μαράτου διευθυντοῦ, ὅστις εἶχεν ἀποφασίσει νὰ μεταβάλῃ τὸ κατάστημα εἰς Σκυλοκομεῖον. Καλὸν εἶναι ἀφοῦ ἐξυπνήσουν νὰ δώσουν τὰς παραιτήσεις των οἱ ἀγαθοὶ ἄνθρωποι, ἀφοῦ βλέπουν ὅτι ἡ παραλυσία καὶ αἱ καταχρήσεις τοῦ Νοσοκομείου δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξακολουθήσουν ἐπὶ τῆς νέας Διευθύνσεως, ἣν ἀζιεπαίνως ὑποστηρίζει ἐν ταῖς μεταρρυθμιστικαῖς αὐτῆς ἀποπείραις ὁ κ. Δήμαρχος.

—

Ἀπό τινος δὲν πιστεύει κανεὶς εἰς τὸν πυρετὸν ὃν ἀναπτύσσει πρὸς τὴν παντελῆ αὐτῆς ἀναμόρφωσιν ἡ ἀτμοπλοϊκὴ Ἑταιρία Σύρου. Ἀπὸ τῆς στασιμότητος καὶ τῆς ἀκινησίας ἥτις τὴν ἐχαρακτήριζεν μετέλαβε τόσην ζωὴν, ὥστε νομίζει τις ὅτι τὴν διευθύνουν ἀντὶ Ἕλληνες Ἀμερικανοί. Πλοῖα ἐπὶ πλοίων φέρει νέα, ὅλα μεγάλα, ταχύπλοα, πολυτελῆ, ἄλλα παραγγέλλει, βυθοκόρους ἀγοράζει εἰς τιμὰς ἐκπληκτικῶς μετρίας, τὰ γραφεῖά της ἀναδιοργανίζει, αὐξάνει κ' ἐπιταχύνει τοὺς πλόας της καὶ τίθησι μετὰ γοργότητος τὰ θεμέλια μεγάλης Ἑταιρίας ἐργατικῆς, φιλοπόνου, προοδευτικῆς. Ἡμεῖς τρίβομεν ἐκ θάμβους τὰς χεῖρας καὶ ἐρωτῶμεν: Εἶναι αὐτὴ ἡ πρώην Ἑταιρία τῆς σήψεως καὶ τῆς ἀδιαφορίας;

—

Ὁ ὑπερήφανος κόμης Δὲ Κάστρο μᾶς ἑτοιμάζει θαύματα. Συγγράφει, λέγει, κωμῳδίαν Ἀθηναϊκὴν, εἰς πράξεις πέντε, φράγκα πέντε, ὧν ἑκάστη πρᾶξις, φράγκον ἕν, θὰ εἶναι αὐτοτελὴς κωμῳδία καὶ πάλιν αἱ πέντε πράξεις, φράγκα πέντε, θὰ εἶναι μία κωμῳδία μὲ ἥρωας πέντε. Καὶ πάλιν οἱ ἥρωες πέντε θὰ προστίθενται εἰς ἄλλα πρόσωπα τῆς κωμῳδίας, ἥτις θὰ εἶναι πολυπρόσωπος, θὰ κωμῳδοῦνται καὶ πολιτικοὶ καὶ λόγιοι καὶ συγγραφεῖς καὶ στρατιωτικοί, ἀλλὰ τρὶς πέντε δεκαπέντε, οἱ πέντε πρωταγωνισταὶ καὶ τὰ ἄλλα πρόσωπα θὰ εἶνε δεκαπέντε. Καὶ πάλιν αἱ σελίδες τῆς κωμῳδίας θὰ λήγουσιν ὅλαι εἰς πέντε καὶ δυνατὸν νὰ εἶναι τρεῖς καὶ μόναι, τοῦ κόμητος μὴ ὄντως πολυγράφου, ἂν καὶ μποροῦς ἐπάνω του νὰ βγάλῃς *κόπια* τοῦ Ἀθερινοπούλου, ἀλλὰ αἱ τρεῖς σελίδες, ἐπειδὴ θὰ λήγουν εἰς πέντε, δὲν εἶναι 555. Ἐν γένει ὁ Κόμης ἔγινε καββαλιστικὸς, ἀνεκαλυψε τὴν σοφίαν τῶν Ἑβραίων καὶ ἔγινε μανιακὸς μὲ τοὺς ἀριθμοὺς, ἐξ ὧν λατρεύει μόνον τὸν πέντε. Καὶ κυρίως ὁ πέντε θὰ διαδραματίζῃ μέγα μέρος εἰς τὴν κωμῳδίαν του, τὴν ὁποίαν ζητεῖ νὰ βάλῃ σ' τὸ χέρι ὁ πρίγκιψ Ἀθερινόπουλος· καὶ πιάσθηκαν σ' τὰ γιεροὰ εἰς τὰς 5 μ. μ. ἐν τῇ πλατείᾳ Συντάγματος προχθὲς, φαγόντος πέντε τοῦ Δὲ Κάστρου καὶ δώσαντος ἄλλας πέντε εἰς τὸν Ἀθερινόπουλον, ἤτοι πέντε ἀφαιρουμένων ἀπὸ πέντε μένουν πάλιν πέντε, κατὰ τὴν νέαν ἀριθμητικὴν τοῦ καββαλιστοῦ Κόμητος Δὲ Κάστρου. Ἐρ' ᾧ καὶ ζητεῖ κατ' αὐτὰς ἓν ἄλογον διῃρημένον εἰς πέντε ἄλογα διὰ νὰ πηγαίνῃ καββάλα καὶ αὐτὸς, καθὸ καββαλιστὴς, τὸ ὅλον πάλιν πέντε.

Διὰ πλατυτέρας διασαφήσεις περὶ τῆς νέας ἐπιστήμης τοῦ Κόμητος, τῆς καὶ *Πεντάφλας* ἐπονομασθείσης, πλησιάσατε μετὰ προσοχῆς τὸν ἴδιον.

—

Ὡραῖα ἐτιμώρησεν ὁ ὕψιστος τῶν πνευματιστῶν *Βίκτωρ* Οὐγὼ τοὺς ὑπὲρ τοῦ Ἀραβῆ ἐνθουσιασθέντας ὁ στε-

λαγχολίας καὶ ὅτι ὅλα ὑπερβολικὰ φαίνονται εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου.

Ὁ Μονογενὴς συνελθὼν ἐν τῷ μεταξὺ ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ πραϋνθεὶς ἐξηκολούθησε σταθεὶς πολὺ πλησίον ἀπέναντι τοῦ Πατρός του.

— Καὶ τί; λέγει, δύνασθε νὰ ἀρνηθῆτε ὅτι συνέβησαν ὅλα ἐκεῖνα τὰ κακά; θέλετε νὰ προσθέσω καὶ ἄλλα; ἔχω τὴν βιβλιοθήκην μου, καὶ τώρα ἐκ τῶν ὑστέρων ἐννοῶ εἰς ποῖον βαθμὸν ἀμαθείας εὑρισκόμην τότε, ὅτε κατῆλθον εἰς τὴν Γῆν καὶ εἶχα τὴν ἀξίωσιν νὰ διδάξω εἰς τοὺς ἀνθρώπους, τί; φυσικήν; ὄχι· χημείαν; ὄχι· φυσιολογίαν, ἀστρονομίαν, ἀνθρωπολογίαν, κοινωνιολογίαν, ἠθικὴν ἐφαρμόσιμον εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ σύμφωνον πρὸς τὴν φύσιν αὐτῶν; Μυριάκις ὄχι! τί λοιπόν; κολοκυθολογίαν καὶ τὸν ὑστερισμόν!!

Τὰς λέξεις ταύτας μετ' ἀγρίας εἰρωνίας τονίσας, ἐσίγησε καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ περιπατῇ μελαγχολικῶς μὲ βραδέα βήματα εἰς τὴν αἴθουσαν ἐξακολουθῶν τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ *Τορκουεμάδα*, ἢ μᾶλλον εἰπεῖν ἔβλεπεν εἰς τὸ βιβλίον χωρὶς νὰ δύναται νὰ μελετήσῃ ὡς ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Ἡ Α. Μεγαλειότης ὁ ὕψιστος τὸν παρακολούθει ἀνήσυχος διὰ τοῦ βλέμματος, καὶ ἐσκέφθη ὡς καλὸς ψυχολόγος ὅτι διὰ παντὸς τρόπου συνέφερε νὰ φαίνεται ὅτι συμφωνεῖ ἐν μέρει μὲ τὰς ἰδέας του διὰ νὰ μὴ τὸν ἐξάπτῃ, ἀντικρυς ἀντιλέγων καὶ καθιστῶν οὕτω ἀδύνατον τὴν ἐκριζωσιν τῶν μονομανῶν μελαγχολικῶν του ἰδεῶν. Ἐν τῇ πατρικῇ ἐκείνῃ στοργῇ καὶ διορατικότητι ταχέως ἐννόησε τὸν τρόπον, δι' οὗ ὀφείλει νὰ φέρῃ εἰς τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν τὸ ἀποπλανηθὲν τέκνον του ὑπ' ἐσφαλμένων ἰδεῶν, αἵτινες διεβίβρωσκον τὴν ὑπὲρ τὸ δέον εὐαίσθητον καρδίαν του παράγουσαν ἀφόρητον καὶ διαρκῆ ἠθικὸν πόνον, ὃν ἐξ ἴσου συμμερίζεται πᾶς καλὸς πατήρ.

Εἶπε λοιπὸν ὁ Παντοδύναμος μετὰ τρυφερᾶς φωνῆς:

— Συμφωνῶ, υἱέ μου, εἰς ὅσα λέγεις, ἀλλὰ νομίζω ὅτι δὲν εἶσαι σὺ ὁ αἴτιος, οὔτε ἐγὼ, οὔτε αὐτὴ ἡ ἀθῶα Περιστερὰ (δεικνύων τὸ ἐπὶ τῆς τραπέζης τρῶγον Ἅγιον Πνεῦμα) ὅλων τῶν κακῶν, τὰ ὁποῖα συνέβησαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα· διότι δὲν συνεβουλεύσαμεν νὰ πράξωσιν αὐτά· ἀπ' ἐναντίας ἐδιδάξαμεν τὴν ὑψηλοτέραν χριστιανικὴν ἠθικὴν καί . . .

— Ποίαν ἠθικήν; διέκοψε ζωηρῶς ὁ Χριστός.

— Ξεύρω καὶ ἐγὼ· ποίαν; δὲν ἐνθυμοῦμαι . . . . τὴν γνωρίζεις σὺ καλλίτερον· ἀλλ' ὅ,τι μοὶ ἔμενεν εἰς τὸν νοῦν, εἶνε ὅτι ἦτο καλὴ, ἀπήντησεν ὁ Παντοδύναμος ἐν ἀμηχανίᾳ.

—Σᾶς παρακαλῶ, ἐπανέλαβεν ὑπομειδιῶν ὁ Μονογενὴς, ἂς συζητήσωμεν λογικῶς καὶ ἡσύχως. Ἐδέχθην κατὰ τὸ ἔτος πρῶτον τὴν ταπείνωσιν νὰ γείνω ἄνθρωπος· ἐνῷ, ἂς τὸ εἴπωμεν ἐν παρόδῳ, ἐπὶ Ὁμήρου οἱ ἄνθρωποι εἶχον

ρικοὺς καὶ δημοκόπους, ἀρνηθεὶς εἰς αὐτὸν μὲν τὸν τίτλον τοῦ ἐλευθερωτοῦ, εἰς δὲ τὸν αἰγυπτικὸν λαὸν τὴν ὑπαρξίν του. Θὰ ὑπάρξῃ, λέγει, τοιοῦτος τὸν 20ὸν αἰῶνα Ὁ δὲ Ἀραβῆς τίποτε ἄλλο δὲν εἶναι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ μεγάλου ἀρχιερέως τοῦ ἰδανισμοῦ εἰμὴ εἰς ἁπλοῦς, δεσμώτης. Θέλων νὰ σώσῃ τὴν κεφαλήν του ἐκφράζει μόνον τὴν ἀποστροφήν του πρὸς τὴν θανατικὴν ποινὴν καὶ μηδὲν ἄλλο.

—

Εἰς τὰς φυλακὰς Μεδρεσὲ κρατεῖται ὁ λοχίας τοῦ πεζικοῦ Μπαμπέτας **ὑπόδικος πρὸ 11 μηνῶν**· κατεδικάσθη πρὸ 2 μηνῶν ὑπὸ τοῦ 2ου Στρατοδικείου εἰς ἑνὸς ἔτους φυλάκισιν, ἀλλ' ἡ ἀπόφασις ἐκείνη ἀνεθεωρήθη καὶ τώρα πρόκειται νὰ δικασθῇ τὴν *18ην Ἰανουαρίου* **188**:!!! Διὰ νὰ καταδικάζηται εἰς τόσον μακρὰν ὑποδικίαν εἰς Λοχίας, ἀφοῦ γνωρίζετε πόσον ἐπιεικὴ εἶναι συνήθως τὰ στρατοδικεῖα, θὰ φαντάζεσθε καμμίαν φοβερὰν συρροὴν ἐγκλημάτων, ἕνεκα τῆς ὁποίας δὲν ἠξιώθη καὶ τῆς κρατήσεώς του ἐν ταῖς φυλακαῖς τοῦ Φρουραρχείου, ἀλλὰ ἐρρίφθη εἰς τὸν Μεδρεσέ Ἰδοὺ ποία ὑπῆρξεν ἡ συρροὴ τῶν ἐγκλημάτων. Διὰ μίαν γυναῖκα διεσταύρωσε τὸ ξίφος του μεθ' ἑνὸς ἄλλου λοχίου καὶ ἐν τῇ διασταυρώσει ἐκείνῃ τὸ ἕνα ξίφος ἔσπασε. Τοῦτο ἐχαρακτηρίσθη ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου ὡς ἔγκλημα ἀνυποταξίας (μεταξὺ δύο λοχιῶν!!) καὶ ἡ ἀνυποταξία αὐτὴ τὸν κρατεῖ τώρα τόσον καιρὸν ἐκεῖ, ἐντὸς τοῦ ὀνείδους τοῦ *Μεδρεσὲ*, ἀναβάλλεται δὲ καὶ ἡ δίκη του διὰ τὸ 1883!! Ἐξηγεῖται ἡ ἔκτακτος αὐτὴ ἀγριότης, ἐνῷ εἴμεθα τόσον ἥμεροι προκειμένου περὶ πραγματικῶν ἐγκλημάτων; Ἂν δὲν ἐνδιαφέρηται εἰς τὰ πάθη αὐτὰ ὁ κ. ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν, ἂς ἐπανορθώσῃ τὸ ἀδίκημα αὐτό.

—

Μεγάλη τιμὴ προσεγένετο εἰς τὸν ὀνομαστὸν καλλιτέχνην μας κύριον Γκίζην, διὰ τῆς ἐκλογῆς του ὡς Καθηγητοῦ ἐν τῇ Ἀκαδημείᾳ τῶν Ὡραίων Τεχνῶν τοῦ Μονάχου. Τὸ ἀξίωμα αὐτὸ ἀπονέμεται εἰς μεγάλους μόνον ζωγράφους. Ἡ ὑλικὴ ἀπολαυὴ ἐκ τοιαύτης θέσεως εἶναι μεγίστη. Αἱ δὲ ὧραι τῆς διδασκαλίας εἶναι ὀλίγισται. Ἀμείβεται μᾶλλον τὸ τάλαντον καὶ ἡ εὐφυία ἢ ἡ διδασκαλία καὶ ἡ ὑπηρεσία. Θὰ συνεχαίρομεν τὸν ἐξοχον συμπολίτην μας, ἐὰν εἶχεν ἀνάγκην ἑλληνικῶν συγχαρητηρίων. Ὅταν δὲν δυνάμεθα νὰ κρατήτωμεν παρ' ἡμῖν οὔτε καλλιτεχνίαν οὔτε καλλιτέχνας καὶ αὐταὶ αἱ ἐκφράσεις χαρᾶς καταντοῦν χλευασμοὶ ἀδδηριτικοὶ δι' ἡμᾶς τοὺς ἰδίους. Περιοριζόμεθα νὰ συγχαρῶμεν μόνον τὸν σεβαστὸν φίλον κύριον Α. Νάζον, οὗ ὁ καλλιτέχνης εἶναι γαμβρὸς ἐπιὼραίᾳ θυγατρί.

—

Φοβερόν! Εἰς τὴν κλινικὴν τοῦ κ. Μακκᾶ ἐν τῷ Δημοτικῷ Νοσοκομείῳ ἔστειλεν ἡ ἀστυνομία ἕνα κλητῆρα εὐλογιῶντα ὡς ἁπλοῦν ἀσθενῆ! Εὐτυχῶς κ. Μακκᾶς ἐγνώριζε καλλίτερα τὴν ἰατρικὴν του ἀφ' ὅ,τι ὁ κ. Κοτονάκος τὴν ἀστυνομικήν του, κ' ἔτσι τὸν ἔδιωξε!

—

Ἂν καὶ δὲν ἀγαπῶμεν πολὺ τὰς τελετὰς καὶ τοὺς ναοὺς, εἴμεθα ὅμως ὑπὲρ τῆς εὐρύνσεως τῆς Πλατείας τῆς Μητροπόλεως κατὰ τὴν γνωμοδότησιν τοῦ κ. Λεβίδου ἐν τῷ Δημοτικῷ Συμβουλίῳ καὶ φρονοῦμεν ὅτι δύναται ἡ Κυβέρνησις νὰ συντελέσῃ δι' ἐξόδων της εἰς τὸν καλλωπισμὸν πλατείας, προωρισμένης δι' αὐτὴν κατὰ τὰ ἐννέα δέκατα, διότι ὁ Δῆμος μπορεῖ νὰ λειτουργεῖται καὶ ἐν ὑπαίθρῳ ἂν θέλῃ.

τὴν φιλοδοξίαν νὰ γείνουν Θεοί....

— Pardon? διέκοψεν ὁ Πολυέλαιος· καὶ οἱ Θεοὶ ἐγίνοντο ἄνθρωποι· δὲν γνωρίζεις, βλέπω, τὴν μυθολογίαν καλά, εἶπε θωπεύσας ἐλαφρῶς τὴν γενειάδα τοῦ υἱοῦ του.

— Ὄχι, τὸ γνωρίζω τοῦτο· ἀλλ' ἐκεῖνοι δι' ἄλλους σκοποὺς μετεμορφοῦντο· διὰ πολέμους, φέρ' εἰπεῖν ἢ πρὸς βοήθειαν ἑνὸς ἀτόμου κ.τ.λ. Ἂς εἶνε. Ἔμεινα ἐκεῖ κάτω εἰς τὴν Γῆν περίπου 34 ἔτη· διῆλθον τὰ ἔτη ταῦτα λίαν εὐτυχής· ἀλλὰ περὶ τὰ τέλη, κατὰ τὸ δὴ λεγόμενον, μοῦ ἐβγῆκαν ὅλα ξυνά. Ἐσταυρώθην, κατεχώθην εἰς τὴν γῆν, ἀνεστήθην, (ἀλλ' εὐτυχῶς εἶχα τὸν κοινὸν νοῦν νὰ μὴ παρουσιασθῶ εἰς τὰ ὄμματα τῶν Ἑβραίων, διότι δὲν εἶνε πολὺ εὐχάριστος ὁ διὰ σταυροῦ θάνατος, ἐνόσῳ εἶνέ τις ὑπὸ μορφὴν καὶ φύσιν ἀνθρώπου)· ἀνέστησα καὶ ἄλλους νεκρούς· τοὺς ἠλιθίους ἔκαμα φωστῆρας· τοὺς ἀναπήρους ἔκαμα ἀρτίους· τῶν στραβῶν ἤνοιξα τοὺς ὀφθαλμούς· τὸν ἕνα ἄρτον ἔκαμα πέντε χιλιάδας· ἕνα ἰχθὺν τρεῖς χιλιάδας ταχυδακτυλουργικῶς· ὅλα αὐτὰ εἶνε γραμμένα εἰς τὰ εὐαγγέλια· τώρα σᾶς ἐρωτῶ νὰ μὲ εἰπῆτε διατί τὰ ἔκαμα ὅλα αὐτά;

— Ξεύρω καὶ ἐγὼ διατί τὰ ἔκαμες; εἶπε καγχάσας τοσοῦτον ἰσχυρῶς ὁ Πολυέλαιος, ὥστε τὸ Ἀνάκτορον ἐσείσθη ἐκ βάθρων· τῷ ἐφάνη ἀστεία ἡ ἐρώτησις· ἄλλως τε ἤθελε καὶ νὰ δώσῃ εὔθυμον χροιὰν εἰς τὴν συζήτησιν· δὲν ἠγάπα πολὺ τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν μελαγχολίαν.

— Καὶ πῶς δὲν ἠξεύρετε; εἶπε σοβαρῶς, διότι ἐπειράχθη, ὁ Μονογενής· τίς μὲ ἔστειλεν ἐκεῖ κάτω· ἐγὼ τότε δὲν εἶχον ἀκόμη πεῖραν, ὥστε νὰ ἤμην εἰς θέσιν νὰ κρίνω, ἂν τὸ σχέδιόν σας ἦτο καλὸν ἢ ὄχι. Ποῖοι ἦσαν οἱ σκοποί σας τότε;

Ὁ Παντοδύναμος ἰδὼν ὅτι ὁ ἄκαιρος καγχασμός του ἐπείραξε μᾶλλον τὸν υἱόν του, καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ τρέψῃ ἐπὶ τὸ εὐθυμότερον τὴν συζήτησιν, ἠναγκάσθη νὰ λάβῃ πάλιν ὕφος σοβαρὸν καὶ ἀπήντησε μετὰ βαρύτητος εἰς τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν:

— Οἱ σκοποί μου ἦσαν νὰ ἀναγνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι ὑπάρχομεν, ὡς ὑπάρχομεν· ὑπ' αὐτὴν τὴν μορφὴν καὶ ὄχι ὑπὸ ἄλλην· δὲν ἤθελον φαντασιώδη ὄντα νὰ οἰκειοποιηθῶσι τὴν θέσιν μας καὶ νὰ λατρεύωνται ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· δὲν ἤθελον ὥστε τὸ τελειότερον πλάσμα, τὸ ὁποῖον ἐξῆλθέ ποτε ἐκ τῶν χειρῶν μου, ὁ ἄνθρωπος, νὰ ἦνε ἠλίθιος· ἐρυθρίων ἐξ αἰδοῦς, ὁσάκις ἔστρεφα τὴν προσοχήν μου πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα διὰ νὰ ἴδω κατὰ πόσον ἐβάδισε πρὸς τὴν πρόοδον· διότι ἔβλεπον ὅτι ὁ νοῦς, τὸν ὁποῖον ἀπέσπασα, πρὸς μεγάλην ζημίαν μου, ἀπὸ τοῦ ἡμετέρου καὶ ἐνεφύσησα εἰς τὸ ξηρὸν κρανίον τῶν ἀνθρωπαρίων, ἀφοῦ ἤρχισε νὰ παρέχῃ ἐλπίδας ὅτι θὰ ἐπλησίαζε ἐπὶ τέλους πρὸς τὴν ἀλήθειαν, αἴφνης σχεδὸν εἰς τοιαύτας τερατολογικὰς σκέψεις παρεδόθη, εἰς τοιοῦτον λαβύρινθον συγκρουομένων ἰδεῶν εἰσῆλθε, ὥστε ὅλη ἡ Γῆ

ΣΤΑ ΠΑΤΗΣΙΑ

Στὰ Πατήσια! καιρὸς γιὰ τὰ Πατήσια!
Ἐπέταξαν τοῦ Τσόχα ἡ βραδιαῖς,
Τοῦ Φαλήρου τὰ κάλλη τὰ περίσσια,
Φωταψίαις, τραγοῦδι, ἀμμουδιαῖς.

Στὰ Πατήσια! φτερόνονται τὰ πόδια,
Ἥλιο θέλει καὶ μπίρα τὸ κορμί,
Θέλουν δρόμο τῆς νιότης μας τὰ ρόδια
Γιὰ νὰ σκάσουν, γεμάτ' ἀπὸ ζουμί.

— Στὰ Πατήσια, πηγαίνωμε, μαμᾶ μου!
— Στὰ Πατήσια νὰ τρέξῃς ἀμαξᾶ!
— Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιά μου!
— Στὰ Πατήσια! δὲ θέλω μοναξά!

Στὰ Πατήσια ἀμάξια καὶ τραμβαΐ,
Νέοι, γέροι, τρελλοί, μυαλὰ γερὰ,
Ἀσχημάδα καὶ κάλλος πλαΐ πλαΐ,
Καὶ ἡ φτώχια ζευγάρι τοῦ παρᾶ.

Στὰ Πατήσια! νὰ τὰ χαροῦν τὰ μάτια
Ποῦ στραβώνει ὁ θεοκουρνιαχτός,
Καὶ μιὰ στάλα αἰθέρα τὰ παλάτια
Δὲν ἀφίνουν νὰ μείνῃ ἀνοιχτός!

Στὰ Πατήσια! ποῦ μάνδρες μᾶς μυρώνουν,
Γιὰ ἀνθῶνες, μὲ κάποια μυρουδιά...
Καὶ τὰ δένδρα ποῦ λὲς μᾶς φασκελώνουν
Τὰ γυμνά των χτικιάρικα κλαδιά.

Στὰ Πατήσια! τέτοι' ἤμαστ' ὅμως· φτάνει
Τοῦ κυρίου τὸ πλούσιο *Λαντώ*,
Τῆς κυρίας τὸ μαγικὸ φουστάνι,
Κι' ἕνας πέρνει τὸν ἄλλον 'ς τὸ κοντό.

Στὰ Πατήσια! καὶ νὰ ποῦ κόσμος τρέχει,
Κάλλος νιότη, 'κεῖ πέρα μιὰ χαρὰ,
Σὰ φκιασίδι ποῦ κάθε 'μέρα ἔχει
Μιὰ πανούκλα σὲ μάγουλα ξερά

Στὰ Πατήσια! Ὅμως ποτὲ ἀντικρύστε
Τέτοια βρῶμα, προτοῦ φκιασιδωθῇ;
Θὰ τρομάξτε, τὰ μάτια σας θὰ κλεῖστε,
Κι' ὁ καθεί σας θὲ νὰ τὴ συχαθῇ...

— Στὰ Πατήσια! πηγαίνωμε, μαμᾶ μου!
— Στὰ Πατήσια νὰ τρέξῃς, ἀμαξᾶ!
— Στὰ Πατήσια, Φροσύνη, τὰ παιδιά μου!
— Στὰ Πατήσια! παντοῦ ζερβὰ, δεξά.

Σπάρος.

μοὶ παρεῖχε τὸ οἰκτρὸν θέαμα ἀπεράντου Φρενοκομείου, ἔνθα, ἐδῶ μὲν ἔβλεπες χιλιάδας γυναικῶν, αἵτινες μὲ λελυμένην καὶ ἄτακτον κόμην, μελανειμονοῦσαι, ὡς σκελετοὶ ἐν τῇ θέσει γονατισμοῦ, μὲ τὰς χεῖρας ἡνωμένας ὡς πρὸς δέησιν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἄνω ἐστραμμένους, ἐν τῇ ὑστερικῇ ἐκείνῃ παθητικῇ στάσει τοῦ μυστικισμοῦ, ἐδέοντο, ἔκλαιον, ἐτύπτοντο ἢ προσεφέροντο ὡς θυσίαι πρὸς ἕνα Ἥλιον, Ἐλέφαντά τινα ἢ Βούδδαν! Περὶ ἐμοῦ οὔτε λόγος!! Φρίττω ὅταν ἀναλογίζωμαι τὰς ἀποτροπαίως ὡραίας τινὰς μορφὰς τῶν γυναικῶν, μὲ τοὺς γενικοὺς νευρικοὺς σπασμοὺς συστρέφοντας τὰ μέλη των, ὡς ὁ ὄφις ἢ ὁ Διάβολος!! Παρεκεῖ ἔβλεπες πληθὺν ἀνδρῶν, κατεσκληκότων, προπορευομένων, ἄλλων ἐν σιγῇ, ἄλλων ἐν ἀγρίαις κραυγαῖς, ἀμαξῶν φανταστικοῦ τινος Θεοῦ, καὶ καταπιπτόντων ὑπὸ τοὺς τροχοὺς αὐτῶν καὶ συντριβομένων μετ' ἀπαισίου κριγμοῦ τῶν πλευρῶν, ἐπὶ τῇ ἐλπίδι ὅτι θὰ τύχωσι τῆς βασιλείας τῶν Οὐρανῶν! Εἰς ἄλλο μέρος πάλιν, φιλόσοφοι μελαγχολικοὶ ἐπὶ ὁλόκληρα ἔτη, ἀκίνητοι σχεδόν, νυχθημερὸν κατεγίνοντο πρὸς εὕρεσιν τῆς γενέσεως καὶ τῆς αἰτίας τοῦ κόσμου· ἄλλοι εὔθυμοι, χειρονομοῦντες, γελῶντες, ᾄδοντες, εἰρωνεύοντο ὅλους, ὅλα καὶ ἑαυτοὺς ἀκόμη! Βασιλεῖς ἐν ὀξυτάτῃ μανίᾳ κατέστρεφον τὰ πάντα, ἔκαιον πόλεις, ἔσφαζον ἀνθρώπους! καταστροφὴ παντοῖα! καταστροφή!! Αἱ θρησκευτικαὶ ἰδέαι ἤρχιζαν τὸ ἔργον καὶ ἡ πολιτικὴ τὸ ἀπετελείονε. Ἐπεθύμουν λοιπὸν ἡ ἀφόρητος αὕτη κατάστασις νὰ παύσῃ· ἐπεθύμουν νὰ γίνῃ γνωστὸν ὅτι ἐγὼ, μόνος ἐγὼ ὑπάρχω καὶ ἐφορεύω ἐπὶ τοῦ παντός· ἤθελα νὰ μὲ φοβοῦνται καὶ ἀγαπῶσι καὶ νὰ εἰσέλθωσιν εἰς τὴν ὁδὸν τῆς ἀληθείας. Ἐγὼ εἰμὶ ἡ ἀλήθεια· σὲ ἔστειλα νὰ τὴν διδάξῃς· ἰδοὺ ποῖοι ἦσαν οἱ σκοποί μου.

Ὁ Παντοδύναμος πρὸς στιγμὴν ἐνόμισε ὅτι ἐθριάμβευσε· διότι ἔβλεπεν ὅτι ὁ Μονογενὴς ἐσίγει. Ἐν τῇ γενναιότητι δὲ ἐκείνῃ τῆς καρδίας, καθ' ἣν ὁ γεννᾶτος νικητὴς λυπούμενος τὴν θέσιν τοῦ ἡττηθέντος, προσπαθεῖ νὰ καταστήσῃ αὐτὴν ὅσον τὸ δυνατὸν ὀλιγώτερον ταπεινωτικὴν, ἀπεπειράθη νὰ ἀλλάξῃ τὴν συζήτησιν ἀμέσως προσθέσας ὅτι ἔχει καὶ ὁ υἱός του ἐν μέρει δίκαιον καὶ ὅτι ἐξετέλεσεν ἓν ἱερὸν καθῆκον.

Σιγὴ διεδέχθη ἐπί τινα λεπτὰ τῆς ὥρας τοὺς λόγους του, τοῦ Μονογενοῦς διασκελίζοντος ἡσύχως τὴν αἴθουσαν μὲ χεῖρας ἐσταυρωμένας ἐπὶ τοῦ στήθους του. Τί διελογίζετο; ἆρά γε, δὲν εἶχέ τι νὰ ἀπαντήσῃ πρὸς τὸν Ὕψιστον; ἢ μήπως ἠπόρει πόθεν νὰ ἀρχίσῃ; Ἡ μελαγχολικὴ ἐκείνη καὶ ἀεννάως μεταβαλλομένη ἔκφρασις τοῦ προσώπου ὑπεδείκνυε μᾶλλον ὅτι κατείχετο κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὑπὸ ἀπείρων συλλογισμῶν, οἵτινες ἐφαίνοντο ἀστραπηδὸν διερχόμενοι διὰ τοῦ προσώπου, ἀφίνοντες στιγμιαίαν ἀνάλογον ἀποτύπωσιν ἐπὶ τῆς φυσιογνωμίας του. Ἐστάθη τέλος, καὶ ἀπέτεινε τὴν ἐξῆς

ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΙΣ.

—

Ἐν τινι συναναστροφῇ ἐγίνετο λόγος περὶ τῶν προσβαλλομένων ὑπὸ τοῦ ψύχους, τοὺς ὁποίους συνηθίζεται νὰ καλύπτωσι διὰ χιόνος καὶ νὰ θρύπτωσι δι' αὐτῆς, ὅπως θερμάνωσι καὶ ἐπαναφέρωσιν εἰς τὴν ζωήν.

Ἀλλὰ, θεέ μου, ἀναφωνεῖ ἡ λίαν εὐαίσθητος Κυρία Ἀγαθοπούλου, πῶς κάμνουν τὸ καλοκαῖρι, ὅταν δὲν ὑπάρχῃ χιόνι;

—

Ἑβδομηκοντούτης καὶ πλούσιος ἀπεφάσισε νὰ λάβῃ σύζυγον δεκαοκταέτιδα κόρην. Ἐξεμυστηρεύθη, λοιπὸν, τὴν ἀπόφασίν του εἰς ἐμπεπιστευμένον φίλον, λέγων: «Παιδιὰ βέβαια δὲν πρέπει νὰ ἐλπίζω.»

—« Νὰ ἐλπίζῃς ὄχι,' ἀπαντᾷ ὁ φίλος, ἀλλὰ . . . νὰ φοβῆσαι.»

—

Ὁ Ἀγαθόπουλος, ἐσπέραν τινὰ, ἐξυλοφορτώθη ἀντ' ἄλλου, κατὰ λάθος· ἐξεκαρδίζετο, λοιπόν, γελῶν καὶ ἔλεγε:

— «Ὦχ ! ὦχ ! πῶς τὴν ἔπαθαν· τοὺς τὴν κατάφερα μιὰ χαρά· μ' ἐπήρανε γι' ἄλλον!

—

«Τί μὲ μέλλει δι' ὅλον τὸν κόσμον, ἔλεγέ τις πρὸς τὴν κατάφορτον ὑπὸ ἐτῶν καὶ δραχμῶν σύζυγόν του, ἀφοῦ σὺ μόνη εἶσαι ὁ κόσμος μου;»

Τοὺς λόγους τούτους ἤκουσε σαφῶς ἡ εἰς τὸν πλησίον θάλαμον εὑρισκομένη θαλαμηπόλος.

Μετ' ὀλίγον ὁ οἰκοδεσπότης ἔκαμνε πρὸς αὐτὴν ἐξομολογήσεις ἔρωτος, ἀλλ' αὕτη τῷ ἀποκρίνεται: «Πῶς, ἀφεντικὸ, θέλετε ν' ἀφῆστε τόσῳ γρήγορα τὸν κόσμον σας;

— Σιώπα, τῇ λέγει ἐκεῖνος, οἱ κόσμοι εἶναι δύο, ὁ παλαιὸς καὶ ὁ νέος κόσμος.»

—

Μεθυσμένος στρατιώτης ἐφιλονείκει μετὰ τοῦ δεκανέως του, ἡ δ' ἔρις ἐφθασε μέχρι τοῦ σημείου, ὥστε ὁ στρατιώτης νὰ εἴπῃ εἰς τὸν δεκανέα:

— Σώπα σὺ, διατί δὲν εἶσαι ἄνδρας.

— Τώρα σοῦ δείχνω τὸ ἐναντίον, λέγει ὁ δεκανεύς.

— Ποτὲ, ἐπαναλαμβάνει ὁ στρατιώτης, ἀδύνατον. Δὲν ἄκουσες τὸ ταγματάρχη, ὅταν διατάσσῃ τὰς φρουράς; τί λέγει; Εἰς τὴν δεῖνα θέσιν πέντε *ἄνδρες* καὶ ἕνας δεκανεύς. Λοιπὸν, ὁ δεκανεὺς δὲν εἶναι ἄνδρας.

—

Ἔλεγέ τις, ὅτι ἤθελε νὰ γνωρίζῃ ἕνα τόπον, ὅπου νὰ μὴ ἀποθνήσκουν οἱ ἄνθρωποι, διὰ νὰ ὑπάγῃ ἐκεῖ *νὰ τελειώσῃ τὰς ἡμέρας του.*

Δάμων.

ΚΑΡΑΜΕΛΛΑΙΣ.

—

Ἡ κόρη μιᾶς ἀριστοκρατίδος Ναυπλιώτισσας ἔχει τὸ πλέον μικρὸ πόδι εἰς ὅλας τὰς Ἀθήνας.

Ὁ ὑφηγητὴς Δεῖνα θέλων νὰ κολακεύσῃ τὴν κατὰ φαντασίαν ἐπίδοξον πενθεράν του, καθ' ἣν στιγμὴν ἐξέρχεται τοῦ δωματίου ἡ κόρη,

— Ἀ! ἡ Ἑλένη σας, λέγει, ἔχει πράγματι πόδι κινεζικόν.

Ἡ Ναυπλιώτισσα κοκκινίζουσα ἐκ θυμοῦ:

— Ἐσὺ εἶσαι Κινέζος . . . . ἀχρεῖε!

—

Ὁ ἀποθανὼν ἐν Παρισίοις μυθιστοριογράφος Νοριὰκ ἔγραψεν εἰς τὸν καιρόν του εὐφυέστατα πράγματα:

Εἶχε συγγράψει *Λεξικὸν τῶν Ἐρωτευμένων*, ἔνθα δίδει τὸν ἑξῆς ὁρισμὸν τῆς . . . . μοιχείας (ἴδε καὶ *Δεκάλογον*).

«Εἶδος ληστείας, εἰς ἣν ὁ ληστὴς καταντᾷ ἐπὶ τέλους . . . . νὰ ληστεύεται!

—

Ἐν τῷ Θεάτρῳ παριστάνετο δρᾶμα ἐξ ἐκείνων εἰς ἃ ἡ πρώτη πρᾶξις παρουσιάζει ἥρωα βρέφος καὶ ἡ δευτέρα νεανίαν τριακονταετῆ.

Κατὰ τὸ διάλειμμα τῆς πρώτης καὶ τῆς δευτέρας, δύο ἐν τῷ καφφενείῳ τοῦ Θεάτρου διαλέγονται:

—Ἔ, ἔχουμε καιρὸ νὰ καπνίσουμε ἀκόμη ἕνα τσιγάρο!

— Ἀφοῦ μεταξὺ τῆς πράξεως ποῦ εἴδαμε καὶ αὐτῆς ποῦ θὰ ἰδοῦμε περνοῦνε τριάντα χρόνια, πιστεύω νὰ ἔχουμε.

—

Μία συμβουλὴ εἰς τοὺς προσκεκλημένους εἰς φιλικὸ τραπέζι λαιμάργους καὶ ἀγνοοῦνται πόσα φαγητὰ τοὺς ἔχουν.

— Κάθε φαγὶ ποῦ σοῦρχεται παῖρνέ το γιὰ τελευταῖο.

—

Ἐν τῷ ἐξοχικῷ καφενείῳ Γαλάτσι, ὅπερ διευθύνει μία διοπτροφόρος Χιώτισσα μετὰ τοῦ υἱοῦ της.

Μία παρέα παραγγέλλει αὐγὰ βραστά.

Ὁ υἱὸς φέρει ἀρκετὰ τοιαῦτα ἀχνίζοντα ἐκ τοῦ ἀτμοῦ.

Εἷς ἐκ τῆς παρέας ἐρωτᾷ:

— Φρέσκα εἶναι;

Ὁ χιώτης:

— Δὲν τὰ βλέπεις, εἶναι ζεστὰ ἀκόμη!

—

Ἐν τῷ αὐτῷ καφενείῳ:

Ὁ θίασος τῶν ἐκδρομέων παραγγέλλει καφέδες:

Εἷς ἐκ τοῦ θιάσου:

— Ὁ ἕνας νὰ εἶναι μέτριος καὶ βαρύς.

Ἡ χιώτισσα:

— Ἔννοιά σας, κύριε, ἐδῶ ἔχουμε καφὲ καθαρὸ, δὲν ἔχει μίγματα!!

—

Εἰς Θηβαϊκὸν ζαχαροπλαστεῖον εἰσέρχονται δύο Ἀθηναῖοι, οἵτινες παραγγέλλουν δύο *μπακλαβάδες*.

Ὁ ὑπηρέτης τοῦ καφενείου:

— Δὲν ἔχουμε παρὰ ἕνα μπακλαβᾶ!

— Ἂς εἶναι· τὸν κόβουμαι 'στὰ δύο.

Ὁ ὑπηρέτης εἰσέρχεται φέρων ἕνα τρίγωνον, τοῦ ὁποίου εἶναι δαγκωμέναις καὶ αἱ τρεῖς γωνίαι, ἴσως διὰ νὰ φαίνεται ἔχων ὄψιν *μπακλαβᾶ*.

— Μπακλαβᾶς εἶναι αὐτὸ ἢ τρίγωνο;

Καὶ ὁ Θηβαῖος ὑπηρέτης μετὰ πολλῆς ἑτοιμότητος:

— Ἂν εἶναι τρίγωνο, ποῦ εἶν' ἡ γωνιάς του;

Συνάχτης.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΕΝ ΣΥΡΑ.

(ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ.)

—

Προχθὲς κατέπλευσεν ἐν τῷ λιμένι μας τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Ἑλλην. Ἀτμοπλοΐας «Ἶρις» ῥυμουλκοῦν τὴν παρὰ τῆς ἑταιρίας τῆς Προκυμαίας Σμύρνης ἀγορασθεῖσαν καὶ ἐκ Κυδωνιῶν μετενεχθεῖσαν τερατώδη βορβοροφάγον.

Ἠγοράσθη πρὸς μόνον Δραχ 135,900 ἤτοι τὸ 1)10 τῆς τιμῆς τῆς τοῦ Πειραιῶς, μετὰ τῶν δύω ἀτμοφορτηγίδων, ἐν ᾧ ὑπερτερεῖ ταύτης κατά τε τὸ μέγεθος καὶ τὴν στερεότητα.

Ἡ βορβοροφάγος αὕτη θέλει *καθάρει* τὸν λιμένα μας παντὸς βορβόρου.

—

Ὁπωσδήποτ' ἂν ᾖ, τὸ Συμβούλιον τῆς Ἑλλην. Ἀτμοπλοΐας, ἀπὸ πολλοῦ ἀνέλαβε τὴν ἀποτελεσματικὴν κατάρτισιν τῆς ἑταιρίας, διότι δὲν ἠρκέσθη εἰς τὸν πλουτισμόν της διὰ τῶν νεωστὶ ἀφιχθέντων ὡραίων ἀτμοπλοίων, ἀλλὰ καὶ τὰ πάντα μετέρχεται, ὅσα συντελοῦσιν εἰς τὴν προοδόν της, τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ τόπου καὶ κυρίως τὴν συγκράτησιν τῶν διαφόρων στοιχείων τῆς κινδυνευούσης νήσου μας, ἐμπορικῶς.

—

Δὲν ἔχετε σεῖς μόνον σχεδιογραφήματα θεάτρων ἐκτεθειμένα εἰς τὸ Δημαρχεῖόν σας.

Ἔχομεν καὶ ἡμεῖς.

Ἂν οὐχὶ θεάτρου σχεδιαγράμματα, ἀλλὰ *τεμπλέου* ἢ *τεμπ.λίου* (!;;;) ναοῦ; τοῦθ' ὅπερ διὰ μερικὰς καὶ διὰ μερικοὺς δὲν διαφέρει καὶ πολύ.

Διὰ τὸ τέμπλον αὐτὸ προϋπελογίσθησαν 100,000 δρ.

ἐρώτησιν λίαν ἀποτόμως:

— Ἐβελτιώσαμεν, Πάτερ μου, διὰ τῆς ἀποστολῆς μου τὴν κατάστασιν τῆς ἀνθρωπότητος;

Τῳόντι τοσοῦτον βίαιος ἦτο ὁ τρόπος τῆς ἐρωτήσεως, ὥστε ἐνόμιζέ τις ὅτι εἶχε συγκλείσει οὕτως εἰπεῖν ὑπὸ πίεσιν πολλῶν ἀτμοσφαιρῶν εἰς τὰ βάθη τοῦ στήθους του τοὺς λόγους, οἵτινες ἐξήρχοντο βιαίως, ἅμα ἤνοιγε τὸ στόμα, ὡς ἐξέρχεται, ἀνοιγομένης τῆς δικλεῖδος, ἡ λειμωνὰς ἡ δι' ἀνθρακικοῦ ὀξέος ἐντὸς φιαλῶν πεπληρωμένη. Ἡ Α. Μεγαλειότης ἠσθάνετο φρικίασίν τινα εἰς τὰς ἐρωτήσεις· ἀπήντησε δέ πως μετὰ δισταγμοῦ ὅτι, δὲν ἐγένετο μὲν μεγάλη βελτίωσις, ἀλλ' ὅτι εἰς τὸ μέλλον θὰ γείνῃ.

— Λοιπὸν, προσέθηκεν ὁ Χριστὸς, ἡ διδασκαλία μας εἶνε τοιαύτη, ὥστε δὲν ἔφερε καρποὺς εἰς τὸ παρελθὸν, οὔτε φέρει πρὸς τὸ παρὸν, ἀλλ' εἰς τὸ μέλλον ὡς surprise θὰ τοὺς παρουσιάσῃ· διότι φαίνεται νὰ φρονῆτε, ὅτι ὁ ἰδεώδης μέλλων πολιτισμὸς θὰ πραγματοποιηθῇ ὡς ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς τῆς διδασκαλίας μας· ἀλλὰ πρὶν ἢ ἐξετάσωμεν τὸ ζήτημα τοῦτο κατὰ βάθος, ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἓν ἄλλο πρᾶγμα. Ἡ ἐμφάνισίς μου εἰς τὴν Γῆν ἦτό τι ὑπερφυσικὸν ἢ ὄχι; παρεβιάσατε τοὺς νόμους τῆς φύσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ νὰ στρέψητε τὸ πνεῦμα τῶν ἀνθρώπων πρὸς μίαν ἀλήθειαν; ἐπενέβητε εἰς τὸν μηχανισμὸν τῆς σκέψεως τοῦ ἀνθρωπίνου νοὸς, θελήσαντες νὰ ἐπιβληθῆτε διὰ τῶν θαυμάτων, (διότι εἶνε θαῦμα ἅμα ἐπεμβῆτε σεῖς ὁπουδήποτε) ὥστε νὰ γίνῃ μεταστροφὴ βιαία καὶ ἀπότομος αὐτοῦ καὶ ἀπολύτρωσις ἀπὸ τῶν λελανθασμένων ἰδεῶν, ἀποκαλυφθέντος δῆθεν εἰς αὐτὸ τοῦ μυστηρίου τοῦ Παντός.

— Μάλιστα· εἶπεν ἐν ἀμηχανίᾳ ὁ Παντοδύναμος.

— Τότε λοιπὸν σᾶς ἐρωτῶ, διατί ἀπ' εὐθείας, χωρὶς νὰ ἐμφανισθῶ ἐγὼ εἰς τὴν Γῆν, δὲν μετεβάλατε τὸν νοῦν ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὄχι μόνον τινῶν ἐπὶ τῶν δακτύλων σχεδὸν μετρουμένων Χριστιανῶν, διὰ μιᾶς οὕτως, ὥστε πᾶσα ἀμφιβολία αὐτῶν περὶ τῆς ὑπάρξεώς μας ὑπ' αὐτὴν τὴν φύσιν ὡς εἴμεθα, νὰ λείψῃ; διατί νὰ μὴ δώσητε τοιαύτην δύναμιν εἰς τὸν νοῦν των, ὥστε νὰ κατανοήσῃ ὅλα τὰ μυστήρια τῆς Φύσεως, τὸν τρόπον δι' οὗ κυβερνῶμεν τὸ Σύμπαν, τὴν ἀρχὴν καὶ τὸ τέλος αὐτοῦ, τὴν θεϊκήν μας, καὶ εἰς ἐμὲ ἀκόμη ἀκατάληπτον, ἰδιότητα; διατί νὰ μὴ ἐνσπείρητε εἰς τοὺς ἐγκεφάλους ὅλων τὰς ἰδέας τοῦ καλοῦ, τῆς ἀγάπης καὶ τοῦ δικαίου, ὡς καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἐκτελέσεως αὐτῶν, ὥστε νὰ μὴ ὑπάρχῃ οὐδεὶς κακὸς, οὐδὲν ἀδίκημα ἐπὶ τῆς Γῆς, ἀλλ' ὅλοι νὰ εἶνε πανάγαθοι ὡς Ἡμεῖς; Δὲν θὰ μᾶς ἐλάτρευον τότε ὅλοι ἀνεξαιρέτως ἀπὸ τῆς Σπιτσεμβέργης μέχρι τῆς Αὐστραλίας, χωρὶς νὰ χυθῇ οὔτε ῥανὶς αἵματος διὰ τὴν λατρείαν Ἡμῶν; Καὶ τοῦτο θὰ ἦτο ἐπέμβασις εἰς τοὺς φυσιολογικοὺς νόμους, ἀλλὰ τὸ καλὸν ἀποτέλεσμα θὰ ἦτο ἄμεσον καὶ διαρκὲς καὶ αἰώνιον, ἄνευ συγκρούσεως καὶ ἀπείρων θυσιῶν. Πῶς ἦτο δυνατὸν, (ἐπὶ τῇ ὑποθέσει καὶ ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀνεξαιρέτως τῆς ἐποχῆς καθ' ἣν ἐνεφανίσθην ἐκεῖ κάτω μὲ ἐπίστευον), καὶ οἱ μέλλοντες ἀφεύκτως νὰ μὲ πιστεύσωσιν, (ἀφοῦ τοῖς ἀφέθη πάλιν ἐλευθέρα ἡ κρίσις καὶ ἡ διάνοια) μόνον καὶ μόνον βασιζόμενοι εἰς τὴν μαρτυρίαν τῶν προγόνων των, προκειμένου μάλιστα περὶ ἀντικειμένου τοσοῦτον ὑπερφυσικοῦ καὶ σκοτεινοῦ;

Δὲν βλέπετε λοιπὸν εἰς τὴν ἐπὶ τῆς Γῆς ἀποστολήν μου ἓν ἀξιοθρήνητον καὶ μάταιον λάθος ἄνευ οὐδενὸς σκοποῦ, ἀφοῦ ὁ σκοπός σας, ὃν πρὸ ὀλίγου μὲ ἐξεθέσατε, θὰ ἐξετελεῖτο ἀμέσως καὶ διὰ πάντα διὰ τοῦ τρόπου τὸν ὁποῖον σᾶς εἶπα;

Ἐνῷ τώρα, ἀφοῦ ἐν ὀνόματί μας ἔγειναν ἑκατομμύρια θυσιῶν, ἀφοῦ πᾶσα πρόοδος ἀνεσταλη, ἀφοῦ τὸ ἐλάχιστον μέρος τῶν ἀνθρώπων μᾶς ἐπίστευσεν, ἀφοῦ τὸ πλεῖστον τῶν λατρῶν μας εἶνε οἱ ἀμαθέστεροι καὶ ἠλιθιώτεροι, γνωρίζετε ποῦ τείνουσι τὰ πράγματα; Εἰς τὸ νὰ μὴ μᾶς πιστεύῃ οὐδεὶς!!..

(Ἀκολουθεῖ).

μὲ τὰς ὁποίας πόσα πράγματα χρησιμώτερα ἠδυνάμεθα νὰ κάμωμεν, ἀφοῦ στερούμεθα τῶν πάντων!

Δὲν ἔχομεν Νοσοκομεῖον. Δὲν ἔχομεν Πτωχοκομεῖον. Δὲν ἔχομεν φυλακάς.

Θὰ ἔχωμεν ὅμως τέμπλον! Θὰ χρυσοστολίσωμεν τὸν Παντοδύναμον, διὰ νὰ πεινοῦν, νὰ γυμνητεύουν καὶ νὰ ἐγκληματοῦν οἱ ἀδύνατοι!

—

Ὅλοι συνέρρεον εἰς τὸ Δημαρχεῖον. Μετέβην καὶ ἐγώ.

Τὰ ἐκτεθέντα ἔργα ἦσαν κατὰ σειρὰν πολλὰ, πολλά.

Περὶ δὲ τὸ ἐγκριθὲν καὶ τὰ δύω βραβευθέντα, ἦτο τόση σύρροή, ὥστε καὶ ἄκων ἠναγκάσθην νὰ ἀρχίσω ἀπὸ τὸ ἔσχατον τῶν ἀπορριφθέντων.

—

Ἰδοὺ πρὸ ἐμοῦ ἓν σχέδιον κυμαινόμενον μεταξὺ *φρουρίου, τύργου, ἢ καὶ σταύλου*, καὶ ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἐπίγραμμα:

«*Ἐπειοὶ*»

«*Παρασκεβᾶς Ληρήτης*»

«*Τηρηὸς*»

Ὁ ἐρίφης μπορεῖ νὰ βραβευθῇ μόνον διὰ τὴν ὀρθογραφίαν του. Ἂν δὲν ἐκαταλάβατε, σᾶς τὸ λέγω ἐγώ, τὸ *Ἐποιεῖ* θὰ πῇ: *ἐποίησεν!*

—

Ἴσταμαι πρὸ τοῦ τρίτου — πάντοτε ἐκ τοῦ τέλους.

Αὐτὸς ἐπισυνάπτει καὶ ἀναφοράν, ἐν ᾗ παρακαλεῖ, «*ἐὰν δὲν βραβευθῇ τοὐλάχιστον νὰ σταλῇ εἰς Εὐρώπην δαπάναις τοῦ Δήμου νὰ σπουδάσῃ ἀρχιτέκτων*».

Καὶ ὑπογράφεται:

«*Ὁ ἐπιμέτρων Νικᾶ.*»

Αὐτὸς ἦτο ἀληθὴς Ῥωμηός! Ἢ βραβεῖον ὅπερ θὰ ἐκόστιζε 300 φρ. ἢ ὑποτροφίαν μὲ πολὺ μικρὰν διαφορὰν, τὸ ὀλιγώτερον δηλ. τρισχιλίων δραχμῶν. Αὐτὸς ἔπρεπε νὰ βραβευθῇ διὰ τὴν ἐξυπνάδα του!

—

Ἄλλος ἀπ' ἐδῶ, καὶ αὐτὸς *δέκατος* ἐπιλαχών.

Τί ὡραῖον! Τί ἀριστούργημα! Φαντάσου τὴν οἰκίαν Μελᾶ, ἐζωγραφισμένην μὲ ὅλα τὰ χρώματα ὄχι τῆς ἴριδος, ἀλλὰ τῆς.... χριστοποιίας! Καὶ ὅλα αὐτὰ ἀπὸ μάρμαρον. Ἔχει τοὐλάχιστον δέκα *παριαμέντα*. Καὶ θέλει νὰ τὸ κάμῃ *τέμπλον* ναοῦ.

— Ἀλλ' ἂν ὁ ναὸς δὲν τὸ χωρεῖ;

— Τὸν ξεσκεπάζομεν!

Καὶ οὐδ' αὐτὸν ἐβράβευσαν, ἐν ᾧ ὁ κακόμοιρος ἔπεμψε καὶ δείγματα πορφυρίτου μαρμάρου, ἐξ οὗ θὰ τὸ κατεσκεύαζε.

Ἐνθυμήθην τὸν σχολαστικὸν ἐκεῖνον, ὅστις ἐπώλει οἶκον, λίθον ἐξ αὐτοῦ, ὡς δεῖγμα ἐπιδεικνύων.

—

Ἂν ἐνδιαφέρεσθε νὰ μάθητε τὸ βραβευθὲν, εἶναι τὸ τοῦ κ. Βιτάλη, δι' ὃ ἐρρέθη ὅμως ὅτι δὲν εἶναι δικό του, ἀλλ' ὅτι τοῦ τὸ ἔκαμεν ὁ Τσίλλερ σας. Τὸ κατ' ἐμὲ, ἔχων ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλα ἔργα τοῦ κ. Βιτάλη, δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω εἰς τόσην ἀφιλοτιμίαν, ὥστε νὰ οἰκειοποιῆται ξένα ἔργα. Σχετικῶς εἶναι τὸ καλλίτερον, ἂν καὶ δυσανάλογον πρὸς τὴν ὅλην ἀρχιτεκτονικὴν τοῦ ναοῦ, εἰς ἣν ἐφορτώθησαν, ὡς εἰς ἄλλην τοῦ Νῶε κιβωτὸν, ὅλοι οἱ ῥυθμοὶ, τραγελαφικοί τε καὶ μὴ, καὶ τώρα θὰ ἔλθῃ τὸ μαρμαροστέγασμα αὐτὸ νὰ τὰ *μουνδζώσῃ* ὅλα.

Ἐν γένει ἡ τεμπλοϊστορία αὐτὴ ἀξίζει νὰ χρησιμεύσῃ ὡς ὑπόθεσις εἰς νέον τιριλιρογράφον Ὀρφανίδην.

Βεc.

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ

ΣΤΟΙΧΕΙΑ ΤΡΙΓΩΝΟΜΕΤΡΙΑΣ ΕΥΘΥΓΡΑΜΜΟΥ ΣΦΑΙΡΙΚΗΣ

ΠΡΟΣ ΧΡΗΣΙΝ ΤΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ

ὑπὸ ΑΝΔΡΕΟΥ ΣΠΑΘΑΡΗ

Ἔκδοσις β'. βεβελτιωμένη καὶ ἐπηυξημένη. 8ον. σελ. 76. Τιμ. δρ. ν. 1.65 (παλ. 1.85).

ΚΟΡΝΗΛΙΟΥ ΝΕΠΩΤΟΣ ΒΙΟΙ Cornelii Nepotis Vitae excellentium imperatorum ἐκδοθέντες ὑπὸ Σ. Κ. Σακελλαροπούλου μετὰ πολλῶν διορθώσεων. 16ον σελ. 8. Τιμᾶται λεπτῶν 40.

ΚΟΝΙΑΚ μὲ τὸ ποτῆρι, ἀντὶ **20 λ.**, ἀπὸ τὸ βραβευμένο ἐκεῖνο τοῦ Βορδῶ, εἰς τὸ Ὑποκατάστημα τῆς **Οἰνοποιΐας Τρίπου, ἡ Ἀκροκόρινθος,** *κατὰ τὴν Ὁδὸν Σταδίου.*

ΕΛΙΞΗΡΙΟΝ ὀδοντοσμηκτικὸν τῶν Βενεδικτίνων. Εἶναι τὸ προχειρότερον φάρμακον ναντίον τῆς ὀδονταλγίας καὶ τὸ καλλίτερον τονωτικὸν τῶν ὀδόντων.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ μετὰ ἐντύπων ὁδηγιῶν ἐν τῷ **Κουρείῳ Γιωργαντᾶ**, *Ὁδὸς Αἰόλου*, κάτωθεν τῆς Μεγάλης Οἰκίας Μελᾶ.